ἀπέναντι τῶν ἀκτίνων του. Τὴν Νικόλην, τὴν Νικόλην ἔβλεπε καὶ εἰς τὰ ὄνειρά του, αὐτὴν τὰς μελέτας του, αὐτὴν καὶ εἰς τὰς προσευ[illegible] ἂν πο ε κατώρθου νὰ διδῇ αὐτὴν διερχομέ[illegible] κῆπον, ὤ! εὐτυχὴς καὶ φαιδρὰ διή-χετο δὶ [illegible] ἅπασα ἐκείνη ἡ ἡμέρα. Τότε ἠσθάνετο ἑαυτὸν [illegible]ρισθέντα . . . Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν Νι[illegible] ἥτις διασκεδαζε τὰ φάσματα του καὶ τοὺ[illegible]ς του!

[illegible]ιακήν τινα τὴν εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον, πρῶτον [illegible] μετὰ τῶν γηραιῶν αὐ[illegible]ῆς γονέων εἰς τὴν ἐκκλη[illegible] τοῦ μοναστηρίου τῆς Μοντμάρτρης. Ἦν γονυ[illegible]τοσον εὐλαβῶς, ὥστε ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ᾖ [illegible]ιαγάπητος. Ὅταν δὲ ἐκείνη ἀνήγειρε τὴν κε[illegible], τὸ ἀναρρεῦσαν αἷμα ἔδιδεν εἰς αὐτὴν λεπτὴν [illegible]ου χροιάν, ἔστρεψε δὲ πρὸς τὸν Μανδαῖον βλεμ[illegible]ατήρες συμπαθείας καὶ τρυφερότητος, τὸ ὁποῖον [illegible]ν οὗτος καὶ καθ' ἑαυτὸν εἶπεν· ἔρωτος βλέμμα [illegible]ὐτό.

[illegible]αὶ δὲν ἠπατᾶτο, διότι ἀληθῶς τὸν ἠγάπα. Διῆλ[illegible]ον ὅλην τὴν νύκτα ἀναλογιζόμενος τὸν εὐτυχῆ [illegible] καὶ γλυκὺν στοχασμόν, ἀγαπῶμαι· μὲ τόσην [illegible]ότητην ὥστε τῷ ἔφανη ὅτι εἶχεν ἀπαγγείλει ὅρ[illegible] καὶ ὅτι δὲν εἶχε πλέον παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ν[illegible] ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Καὶ ὑπέσχετο εἰς ἑαυτὸν [illegible]ν αἴτησιν ταύτην ἀπὸ πρωΐας. Διότι δὲν [illegible] ἀπωθήσει, ἦτο βέβαιος περὶ τούτου· ἐπει[illegible]ίαν προωρισμένος ὁ εἷς διὰ τὸν ἕτερον, εὐ[illegible] ἡμοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας· Μέχρι τῆς [illegible]ς ἡμέρας ἀνέκραξεν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ αὐγὴ [illegible]ο ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ὡς λευκὸς πέπλος. μέχρι [illegible]σχάτης ἡμέρας· διελογίσθη, καὶ ἀποτόμως ἀ[illegible]σθη τῶν χρυσῶν ὀνειροπολήσεών του . . . . [illegible] τῆς ἐσχάτης ἡμέρας· καὶ ἡ λαιμητόμος ; ἀ[illegible]ρε.

[illegible]ε δὴ ἐπαναπίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀνίας καὶ [illegible]ύσεως, ὑπεράνω τῆς ὁποίας τὸ θελγητρον δι[illegible]ίωτος τὸν εἶχε διακρατήσει. Ἡ φρίκη τῆς [illegible]ένης ἐκείνης, ἥτις τῷ ἐφαίνετο ὑπέρ ποτε [illegible]ικτος, ἤθελεν ἐλθεῖ λοιπὸν νὰ τὸν εὕρῃ καὶ [illegible]ς τὰς ἀγκάλας τῆς γυναικός του! καὶ ἡ γυνή [illegible]λε σφίγγει λοιπὸν ἐπὶ τῆς καρδίας της ἄνθρω[illegible] ἔγκλημα προωρισμένον ; καὶ ἂν τὸ ἔγκλημα [illegible] τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ ἔγκλημα, ἐπέπρωτο νὰ τὸ [illegible]ύσῃ ἐπ' αὐτῆς . . . . ἐπί τινος τῶν συγγενῶν [illegible] τίς οἶδεν ;

[illegible]ίφαντος ἐγένετο ἀπὸ τῆς πρωΐας ταύτης, ἡ δὲ [illegible] τὸν ἠγάπα, διότι ἐπὶ πολὺν τὸν ἔκλαυσε χρό[illegible]ον ὤμωσε ποτὲ νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς γάμον μετ'

[illegible]ὰν ὁ Μανδαῖος ἤθελε μάθει ὅτι ὁ πολιόθριξ [illegible]ανὴρ ἦν ὁ Μερὸὺ Καπελούσιος, ἀρχαῖος ἐκτε[illegible]ῶν θανατικῶν ἀποφάσεων τῆς πόλεως Ῥουέν, [illegible]ένις, ἡ ἀγγελικὴ καὶ θελκτικὴ ἐκείνη νεᾶνις [illegible]ράτηρ τοῦ δημίου! ἂν ὁ Μανδαῖος ἤθελε μά[illegible]α, ὤ! ἤθελε πιστεύσει μετὰ πλειοτέρας ἔτι [illegible]ίως τὴν ὀλεθρίαν τοῦ νεκρομάντεως πρόρρησιν. [illegible]γείτονές του ἰδόντες ὅτι ἄφαντος αἴφνης ἐγέ-νετο, καὶ ἀναπολοῦντες εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν τὴν διηνεκῆ αὐτοῦ μελαγχολίαν καὶ κατήφειαν, ὑπέθεσαν ὅτι εἶχεν αὐτοχειριασθῆ· καὶ ἡ Νικόλη ἐτρόμαξεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην. Αὐτοχειρ! ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀγαπήσει, ν' αὐτοχειριασθῇ, νὰ κολασθῇ, νὰ καταρασθῇ παρὰ Θεοῦ! καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ ὅμως ὁ φόβος καὶ μόνος τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ ἀρᾶς ἴσχυσε ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ τῆς καρδίας του, καὶ πρέπει πολὺ ἰσχυρὸς νὰ ἦν ὁ φόβος οὗτος, ἀφοῦ τὸν ἐμπόδισε νὰ κτυπηθῇ, ὅτε ἡ ἐπάνοδος τῆς ἰδέας του, τῆς ὀλεθρίας καὶ ἀναπορεύκτου, ἐδείξεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὤφειλε να παύσῃ ἀγαπῶν τὴν Νικόλην. — Ἡ εὐσέβεια τὸν ἔσωσε μολοντοῦτο τῆς ἀπογνώσεως, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐστράφη ἵνα ζητήσῃ ἀνακούφισιν εἰς τὰ δεινά του, κινήσας πρὸς προσκύνησιν τῶν ἱερῶν τόπων.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐξελθὼν τῶν Παρισίων, ἐπεσκέφθη τὴν Παναγίαν τῶν Ἀρετῶν, ἀκολούθως ὁ ἐπορεύθη εἰς Σαρτρας ὅπως δεηθῇ τῆς θαυματουργοῦ Παρθένου. Προσκυνήσας δὲ πάσας τὰς εν Γαλλίᾳ ἐκκλησίας, συνανεμίγη συνοδίᾳ τινὶ προσκυνητῶν πορευομένων εἰς Κομποστέλλην, ἐκεῖθεν δὲ ἐπανῆλθε διὰ τῆς Λαγκουεδόκης καὶ τῆς Προβιγκίας ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Ἁγίαν Παραμυθίαν (Saint-Baume). Καὶ εἶχε μὲν ἤδη ἰδεῖ πολλὰ ἱερὰ μνημεῖα, πρὸς δὲ τὸν ὡραῖον τῆς Ἱσπανίας καὶ Προβιγκίας οὐρανὸν· εἶχεν ἀναπνεύσει τὸ ἄρωμα τῶν πορτοκαλεῶν εἶχε θαυμάσει τὴν Μεσόγειον καὶ τὸν Ὠκεανόν, πλὴν πάντα ταῦτα τὰ θεάματα δὲν ἴσχυσαν νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐντελῶς εἰς τὴν ψυχήν του ἵν' ἐκδιώξωσιν ἐκεῖθεν τὸν καταβιβρώσκοντα αὐτὴν λογισμόν. Τότε δὴ ἐπείσθη ὅτι εἰς Ῥώμην ἤθελεν εὑρεῖ ψυχικὴν εἰρήνην, καὶ τὸν δρόμον τῆς Ῥώμης ἔλαβε, βραδέως χωρῶν μολοντοῦτο· διότι ἕκαστον πολίχνιον εἶχε καὶ ἱερόν τι ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον τὸν ἐφίστη· ἐδῶ μὲν εἶκνε τὴν εὐλαβειαν αὐτοῦ τὸ volto santo, ὁ θαυμαστὸς σταυρὸς τῆς Λούκας, ἐφ' οὗ ὁ Χριστὸς κοσμίως καὶ εὐπρεπῶς φέρει χιτῶνα μὲ κροσσοὺς ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν κεκοσμημένον· ἐκεῖ δὲ ἡ santa casa τῆς Παναγίας τῆς Λορέττης· παρέκει τὸ ἅγιον σουδάριον ἀγνῷ ἐν τίνι ἑτέρᾳ πόλει· καὶ τέλος, ἀπὸ ἱερῶν σταθμῶν εἰς σταθμοὺς ἱερούς, ἔφθασεν εἰς Ῥώμην· ἐκεῖ δὲ ἔκαμε τὰ συνήθη εἰς τοὺς επισκεπτομένους τὴν ἱερὰν ταύτην πόλιν εὐσεβεῖς, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πάπα κομβολόγιον εὐλογημένον, καὶ ἠγόρασεν ἱκανὸν ἀριθμὸν συγχωροχαρτίων.

Οὕτω λοιπὸν ἐφωδιασμένος διὰ συγχωρήσεων, καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ καθηγιασμένου κομβολογίου του, διευθύνθη εἰς Νεάπολιν, ὅπου τὸν προσεκάλει ἤδη ἡ περιέργεια μᾶλλον τῆς εὐλαβείας· ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν Βεζούβιον, καὶ ἀνέβη εἰς αὐτόν· ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀπολαύσῃ τῆς θαυμασίας θέας ἥτις τὸν περιεκύκλου, ἀντὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἄπειρον ἀπόστασιν τοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ οὐρανοῦ, οὐδὲν ἢ τὸν κρατῆρα παρετήρησεν, οὐδὲν ἢ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, ἔνθα φλὸξ μελάγχρους αἰωνίως ἀναθρώσκει. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ βαθος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ κογχλάζει ἐπίσης λογισμὸς μαῦρος· καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὰ πάντα κατέστησεν εἰς τὰ ὄμματά του ζοφώδη καὶ σκοτεινά. Τὰ πάντα, καὶ αἱ λευκαὶ τοῦ κόλπου